

Προδημοσίευση από την ποιητική συλλογή της *Αγγελικής Πεχλιβάνη* «*Οι γάτες του Τρίτου και άλλοι ζωντανοί*» (εκδόσεις Κίχλη)

ΠΩΛ ΣΕΖΑΝ

Όταν σηκώνει άνεμο τὸ θνήσκειν καὶ σαρώνει
(ναί, καὶ νεκρὴ εἶσαι σαρωτικὴ),
τότε ὅλοι μιλοῦν γιὰ αἰωνιότητα.
Ὅμως ἡ αἰωνιότητα μοῦ εἶναι ἀδιάφορη,
μητέρα.
Τὴν τρυφερὴ καὶ τραγανὴ θνητότητά σου
προσδοκῶ.
Τὸ κόκκινο τὸ μῆλο τῆς νεκρῆς σου φύσης
θέλω νὰ δαγκώσω.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Σήμερα, στη γιορτή σου, σε επισκέπτομαι χωρίς τις παιδικές μου αὐταπάτες. Μόνο με λίγες πασχαλιές και μιὰ ξένη διάθεση νὰ σε πληγώσω. Σοῦ ὁμολογῶ πὼς ὅλα αὐτὰ ποὺ μοῦ ἔλεγες γιὰ δράκους κι ἄσπρα ἄλογα, γιὰ ἥρωες κι ἀστραφτερὰ σπαθιά ποτέ μου δὲν τὰ πίστεψα. Ἔκανα πὼς τὰ πίστευα γιὰ νὰ ὑπάρχεις πιὸ πολύ.

Μόνο σ' ἐσένα πίστεψα. Στὴ δύναμη και στὴν κομπή σου χάρη νὰ ἀνατρέπεις τὰ σκοτάδια, νὰ ἀνατέλλεις πιὸ βαθιὰ και διαρκῶς. Νὰ κάνεις τὸν Ἀπρίλη συνθήκη ἀμετάκλητη ἐγέρσεως. Ἔπεσα ἔξω. Ἔγινες και ἐσὺ αὐτὸ τὸ τερατῶδες χοῦς εἶ και εἰς χοῦν... Μιὰ βρύση δροσερὴ και ἡ γαλανὴ σου γάτα ἀπλῶς προστίθενται στὴν παραπάνω εὐφυὴ κοινοτοπία. Ὑψη ἀνόργανη λοιπόν.

Ὑψη ἀνόργανη, ἀλλὰ μνημονική. Γιατί δὲν γίνεται, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ θυμᾶσαι τίποτα,
μητέρα.

NON-FICTION

Διαβάζω φερέλπιδες νέους ποιητὲς
και εἶναι Κυριακὴ πρωί.

Ἐξω ἀκούγεται ἡ βροχὴ
κι ἐγὼ μὲς στὶς κουβέρτες μου
φαντάζομαι πλόες εὐτυχεῖς.

Μυρίζει λιβάνι ξαφνικά·
βλέπετε, ἡ ἀδερφή μου, ἂν και μεγίστη,
εἶναι μικρὴ, παίζει με τὶς σπονδὲς της.

Και ἀπὸ κεῖ ποὺ ἔπλεα
στὴ Ροσινιὸλ τοῦ Χάρη
βυθίζομαι στὸ νοτερὸ σκοτάδι σου
μήπως σε συναντήσω.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ, 25 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2019

ὅπου ἐγὼ ὑπάγω, οὐ δύνασαί μοι νῦν ἀκολουθῆσαι...

Κατὰ Ἰωάννην ΙΓ', 36

Θὰ σφάζω τοὺς ἀλέκτορες. Στὸ αἷμα τὸ δικό τους θὰ τοὺς πνίξω. Νὰ μὴ λαλήσουν μιὰ και δυό. Νὰ μὴ λαλήσουν τρεῖς φορές. Νὰ βγάλουν τὸν σκασμὸ μέσα στὸ μπλὲ ξημέρωμα. Νὰ ἀχνοφέξει δρόμους διαβατοῦς. Δρόμους μυριστικούς σὰν ἔαρ.

Ἑαρινὴ Μητέρα.

Κανένας νὰ μὴ μάθει πὼς σε πρόδωσα.

Η ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Τώρα θὰ σὰς μιλήσω γιὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ φθινοπώρου. Θὰ σὰς μιλήσω καθαρὰ καὶ ξάστερα, κι ἄς μοῦ τὴν ἔχει στημένη. Τὸ φθινόπωρο. Χά. Ἡ ἐποχὴ τοῦ τρύγου καὶ τῆς βροχῆς τῆς πρώτης. Τῶν χρυσανθέμων καὶ τῶν σκιῶν στὸ ρολοὶ τοῦ τοίχου. (ἜΩ σοφὸ φθινόπωρο, μετάβαση στὴ μεγάλη νύχτα.) Ταρατατά. Τὸ φῶς του μ' ἀφήνει ἀδιάφορη, κι ἄς ἔχουν τόσοι καὶ τόσοι μιλήσει γιὰ δαῦτο. Τὸ φῶς του τὸ πλάγιο, τὸ φῶς τὸ συμπονετικό. Ποῦ κλαίει —κλάψ κλάψ— στὸ ὑπογάστριο τῶν ποιητῶν τοῦ ἄστεως. Ποῦ γίνεται ριπή —βουουού— ἀνέμου νότιου καὶ παρασύρεται στὴ θάλασσα τοῦ Νόλντε τὴ φθινοπωρινή. Τὴν κίτρινη σὰν τὸ πεσμένο ἐρειπωμένο φύλλο. Τζούμ.

Γιὰ τὸ φθινόπωρο. Ποῦ εἶναι κοφτερὸ σὰν χαρτὶ σαμουὰ 100 γραμμαρίων. Ταρατατζούμ. Ἐκεῖ ποῦ γράφω μὲ κόκκινη μελάνη. Γιατὶ εἶμαι τὸ κόκκινο πανὶ τοῦ φθινοπώρου, εἶμαι ὁ togero ποῦ τὸ προκαλεῖ. Ταρατατζούμ καὶ νικητήριες ἰαχὲς καὶ ὄλε.

Γιατὶ δὲν τὸ φοβᾶμαι πιά.

Δὲν ἔχω τίποτα νὰ χάσω.

ΝΥΧΤΕΣ ΤΟΥ ΓΕΝΑΡΗ

129 νύχτες πορώδους ὕπνου. Κοιμᾶμαι στὰ διάκενα τῶν πετρωμάτων.

(Μελετῶ πετρώματα κι ὀρυκτὰ ἀπὸ τότε ποῦ...)

Σὲ χιλιάδες σκοτεινὲς ἐσοχές, σὲ χιλιάδες κοιλότητες. Διαπερατές. Ἀπὸ νερὸ ἀκίνητο, ἀυπνίας. Ἀπὸ κραυγὲς καὶ ψιθύρους. Ναί, τῶν κεκοιμημένων.

Ἀπὸ τὶς μεταλλικὲς φωνὲς τῶν γάτων τῆς αὐλῆς σου αὐτὸν τὸν ἄγονο Γενάρη.